

de la terminació. Com que tots aquests noms són d'arrel romànica, i la terminació és romànica, a priori també hem de creure que l'arrel *caim* també sigui romànica; però amb això quasi ens veiem acorralats a un carreró sense sortida, perquè *caim* en romànic no és res. ¿Podríem pensar en l'arrel del castellà *quemar*, portuguès *queimar*? Creiem que no: comença perquè *quemar* és un verb. ¿Podríem pensar en un nom català com el cognom *Caresmar*? No veiem el camí.

És un fet fonètic real que el grup *sm* pot convertir-se (i sovint s'hi converteix) en *im*: *esma* dóna *eima*, *espasme* dóna *espaime*, *rázma* dóna *raima*. Una hipòtesi seria, doncs, que *Caimari* vingués de *casmari*. Llavors sí que veuríem una etimologia; la toponímia del Principat i dels Pirineus forneix exemples d'una paraula així. Està comprovat que el nom de la vila de Carme prop d'Igualada, i el seu conegut avenc, vénen de *chasma*, grec *χάσμα* *abisme*. El nom es repeteix en els Pirineus: Bony de la *Carma*, muntanya important de la vall de Boí, també damunt d'un o més avencs; i probablement els nombrosos *Garmo* de la vall d'Ordesa, on tenien valor apellatiu, i devia haver significat el mateix. Pot ser guiadora, pel que fa a la identificació de l'arrel de *Caimàritx*, l'existència de la important barrancada El Caime (t. de Margalef), vessant nord del Montsant, car es tracta d'una fondalada de gran profunditat, gairebé abismal. En efecte, el grup *sm* es converteix tan sovint en *rm* com en *im*. *Birma* en lloc de *bizma*, etc. Davant d'altres sonores passa el mateix: *trasga* es converteix en uns llocs en *traiga*, en altres en *targa*; *prebosde* dóna *peborde*, *brosdar* dóna *broidar* en català però *bordar* en castellà; *vaslet* dóna *vaiet* i francès i català dialectals *varlet*, etc.

Justament a la rogalia de Caimari hi ha una gran quantitat de coves i covatxes naturals, que inclús donen el nom de Puig de les Covasses i Puig de les Coves d'En Galileu, i a major abundament, Cova Rosta, Cova de sa Palla, Cova Negra, Cova de s'Homo, etc. (Mascaró MGM, làms. 5 i 10, on en aquest lloc se'n compten una dotzena més d'innominades). La hipòtesi que fem és que *Caimàritx* significava conjunts de coves.

O bé, potser (que des del punt de vista balear seria menys hipotètic) pensarem en una variant del citat *Aclamenàritx* < GRAMINALES. Ací amb la síncope de -r-, normal segons la fonètica romànica no-catalana; d'on *Qramnarič*. La repugnància aràbiga per les arrels multilíteres, ajudaria a la tendència romànica a assimilar MN en M; llavors, transposició aràbiga, *Qarmá-rič*, i per dissimilació *Qajmá-rič* (sigui directament o passant pel *Qazmá-rič* que ja havíem suposat). Cada una de les dues parts del dilema en què ens trobam, té un desavantatge considerable, que l'altra no té: la segona, ecològicament sempre fàcil, no té, però, tanta comprovació geogràfica local i és una mica més complicada (no, però, objectablement) en l'aspecte fonètic; la primera no té comprovacions insulars sinó només en el Principat i Aragó.